

ARG. 3.

MINNEAPOLIS, MINN., JANUARI 1917.

NO. 1.

Ett rop från Bastiljen i Everett

Sjuttiofyra arbetare sitta i Everett fängelsehåla, anklagade för mord. En kvinna, Edith Frenette, också anklagad för mord, har utsläppts mot 2,000 dollars borgen. Två andra kvinnor äro anklagade. Ett 30-tal sitta fängslade i Seattle, anklagade för olaga sammankomst i förening med 5 november massakern.

Kan det nu behövas stora, långa och omständiga meddelanden om situationens allvar, för att alla arbetare, män och kvinnor, skola komma till de fängslades hjälp?

Dessa fängslade, i bojer slagna, ha stridit och strida fortfarande för en rätt, som är en livsfråga för individen i samhället och för arbetarna såsom klass betraktat, nämligen yttrande-församlings- och organisationsrätten.

Fem arbetare mördades — huru många som följde överbord och skjötos till döds i vattnet innan de kunde dränka i segelbåten och 31 sårades den 5 november, av Everett Commercial Club. Och såsom ett amen begär nu denna kriminella klubb 75 arbetare — däribland en kvinnas — liv, och ett 30-tal att mista friheten för längre eller kortare tid.

Är inte det sagda nog för att alla ärliga arbetare skola hasta till de fängslades och anklagades hjälp? Eller ämnar man kanske handla sammaleides som med Josef Hillström — vänta tills det är för sent!

Nej! och åter nej! det får inte ske.

Ansaret för, och utgången av denna rättegång ligger hos varje individ och dito organisation. Var och en måste handla. Förstår man detta?

Vill man ej se dessa män dingla i galgen så må man utträtta någonting för att rädda dem därur.

Kommen ej, medmänniskor, med edra sympatier och krokodiltårar till galgen dagen före exekutionen!

Ha ni känslor i bröstet för det rätta och sanna? Nå — i all pimplighetens namn så gören då eder plikt medan tid är!

Den handling som nu skulle tillgripits för att frigiva de i fängelse stridande och lidande männen och kvinnorna äro ni ej bered-

da till, tack vare eder slöhet. Nämligen — paralyserandet av industrien, generalsträjken!

Skam, att vi ej äro beredda, mål- och klassmedvetna!

Nu måste friheten tillkämpas dessa hundra i rättegångslokalen. Och därtill fordras pengar, mycket pengar! Och är du nu en rättskaffens människa, så bidrag du, man eller kvinna, med allt vad som står i din förmåga.

Var och en förstår, att så många rättegångar kostar ofantliga pänningssummor, kommer så därtill allt som åtgår för vård av de sårade, för sakernas publikation i o. f. folkopinionen. Ty det blir denna (folkopinionen), och ej en 12-manna jury, som kommer att fälla utslaget. Samlen eder alla omkring denna stora landsomfattande opinionsrörelse!

Gören som svenskarna i Seattle Wash., redan gjort, där de vid ett jättemöte för några dagar sedan i frivilliga bidrag insamlade 30 dollars, sålde postkort av de dödade för 12 dollars och litteratur för 10 dollars. Det var I. O. G. T. som anordnade detta möte, och flera i samma stil kommer att gå av stapeln.

Organisationer böra på alla upptänkliga sätt göra insamlingar.

Fäster och danser till förmån för de fängslade bör anordnas.

Förtjänsten å alla fäster nu i hälgens bör gå till de fängslade.

Tillskriv nedanstående adress för bidragslistor, eller utfärden dem själva; skriv efter postkort över de 5 dödade männen och över begravningen; skriv också efter "Blodsballaden vid Salt Lake" (på svenska, av Ragnvald Biltog). Allt går till de fängslades försvar.

Sänd protestresolutioner och enskilda protester till guvernör Lister, Olympia, Wash., och till president Wilson, Washington, D. C. Protester hjälper föga, men det visar åtminstone att de fängslade inte äro utan vänner.

Kamrater, män och kvinnor, låt ej ropet om hjälp från Everetts bastilj klinga ohört i edra öron!

Sänd alla bidrag till Defense Committee, Box 1878, Seattle, Wash.

E. M.

Två Joe Hill möten

Intryck av Fra Diavolo.
I Chicago.

Den nittonde november avhölls i Chicago å West Side Auditorium en storartad minnesfest av Joe Hill. Det var dagen före öppnandet av I. W. W. kongress och en massa ombud och organisationer från landets alla delar voro närvarande.

Kamrat Wm. Haywood var ordförande och programmet var det bästa man kan tänka sig.

Bl a. höllos tal på många olika språk, kamrat Eric Malm talade på svenska, kort och kraftigt, särskilt framhållande att slagen mot I. W. W. falla hastigt, kuappast ett år efter mordet på Joe Hill följde massakern i Everett. Han framhöll att det enda värdiga och verkligt bitande svar vi kunde giva var att organisera — följa Joe Hills maning. Han riktade sig särskilt till de närvarande svenskarna och uppmanade dem till anslutning till I. W. W., den enda organisation som visat sig

A Declaration.

We, the Industrial Workers of the World, in Convention assembled, hereby re-affirm our adherence to the principles of Industrial Unionism, and re-dedicate ourselves to the unflinching prosecution of the struggle for the abolition of wage slavery, and the realization of our ideals in Industrial Democracy.

With the European War for conquest and exploitation raging and destroying the lives, class consciousness, and unity of the workers, and the ever growing agitation for military preparedness clouding the main issues, and delaying the realization of our ultimate aim with patriotic, and therefore, capitalistic aspirations, we openly declare ourselves determined opponents of all nationalistic sectionalism or patriotism, and the militarism preached and supported by our one enemy, the Capitalist Class. We condemn all wars, and, for the prevention of such, we proclaim the anti-militarist propaganda in time of peace, thus promoting class solidarity among the workers of the entire world, and, in time of war, the General Strike in all industries.

We extend assurances of both moral and material support to all the workers who suffer at the hands of the Capitalist Class for their adherence to the principles, and call on all workers to unite themselves with us, that the reign of the exploiters may cease and this earth be made fair through the establishment of the Industrial Democracy.

(Signed:)

F. H. Little,

C. L. Lambert,

Francis Miller,

Wm. Wiertola,

Richard Brazier,

Wm. D. Haywood,

General Secretary-Treasurer.

vara livskraftig och därför hata-des så innerligt av kapitalist-klassen.

Därefter följde musik och sång av en kör av små barn, lärjungar i "The Workingmen's College." Det var någonting storartat att höra Joe Hill sjunga framföras av de fulla barnastämmorna.

Sedan följde tal av olika organisationer, banbrytare för I. W. W. De skulle alla besvara frågan, hur de uppfattat och utfört Joe Hills sista uppmaning att organisera.

Det väckte en oändlig känsla i bröstet på litet var när man hörde hur denna önskan uppfyllts. Över 20,000 medlemmar på ett år! Det ser ut som Joe Hill hade offrat sig för en idé som växer som draksådd.

Haywood påpekade också att om vi ville hämnad på myndigheterna i Utah så behövde vi inte tänka på något annat medel än den lilla ansökningsblanketten för

Vi, representerande Världens Industriarbetares Organisation samlade till kongress, vill härmed på det kraftigaste betona vårt fasthållande vid principerna om industriell organisation och dess teorier, och anse det vara vår heliga plikt att oförskräckt fortsätta vår kamp för lönslaveriets avskaffande och förverkligandet av våra ideal om industriell demokrati.

Medan kriget i Europa ännu rasar till förmån för erövring, konkurens och exploatering, tillintetgörande liv, klassmedvetande och sammanhållning bland arbetarna; och med den här, allt mer växande agitation för militära rustningar till s. k. försvar, som hotar att överskugga de viktigaste livsfrågorna, och därmed fördröjer, uppnåendet av vårt slutmål, genom fosterländskt och därmed givet kapitalistiskt önskemål;

Förklara vi oss härmed öppet vara bestämda motståndare till all nationalistisk uppdelning; till patriotism och militarism framför oss bistådd av vår enda fiende, kapitalistklassen.

Vi fördömma allt krig, och i och för hindrandet av detsamma, uttala vi oss för: bedrivandet av en intensiv anti-militaristisk propaganda under fredstid, för att därmed förbereda och skapa klassolidaritet ibland arbetarna över hela världen; och uttala oss för general-sträjker inom alla industrier för att förhindra eller underhålla krig.

Vi utsträcka våra försäkringar om såväl moralisk som materiell hjälp till alla arbetare som lida straff i händerna på kapitalist-klassen endast för deras fasthållande av våra principer, och måna alla arbetare att förena sig med oss så att exploatörernas må ändas, och jorden bliva vår, lyckliggjord genom grundandet av verklig jämställighet.

medlemskap, om den användes rätt bleve därmed såväl Joe Hill som och alla övriga kamrater vilka kapitalistklassen rovgirigt tagit livet av, hämmade, och på ett sätt som för alltid skulle förhindra ett tillstånd sådant som det kapitalistiska.

Där förekom också hälsningar från I. W. W. i Mexico med berättelse om hur organisationen där vinner allt större framsteg.

Efter de många talen utdelades Joe Hills aska i små påsar till de olika ombuden för att av dessa spridas till alla olika delar av landet, enligt hans sista vilja.

Mötet avslöts med sången: "Hold the fort" under vilken de olika ombuden i led lämnade salen.

Som slutuppfattning måste framhållas att detta möte var fullt värdigt äminnelsen av Joe Hill och lämnade efter sig ett intryck av tillit och handlingslust för framtida organisationsarbete. Denna club omfattar alla lum-

I Rockford

På aftonen den 19 nov. var en Joe Hill fäst anordnad i Rockford, av de båda I. W. W. org. Local 480 och 574.

Salen var fylld i förväg och det hela blev en verklig äminnelsefest.

Ragnar Johanson talade om Joe Hill och de resultat som vunnits. Han framhöll att en av orsakerna varför Joe Hill mördades var att de flesta som sitta i salen ej kunde förmås till att organisera.

Sedan talaren läst upp Joe Hills sista vilja lyfte han sakta upp kuvertet som innehöll askan och skakande, detsamma samtidigt talade han om att det var de sista resterna av sångaren och rebellen.

Det var alldeles dödyst. Man kunde höra hur hjärtat dunkade i bhösten hos publiken. Sedan lades askan på ett papper och medan kamraterna sjöngo några av Joe Hills sånger blevo de närvarande i tillfälle att se återstoden av vår mördade kamrat.

Alla som ville, hade rätt att taga ett litet korn av askan, och på detta sätt blev hans aska spridd efter hans sista vilja. Sedan kamrat John Nyström deklamerat ett par stycken på sitt medryckande sätt (han är en Joe Hill i Rockford, har en glödande entusiasm och skriver själv ovanligt kraftiga dikter) avslöts mötet.

Kamraterna voro nöjda med detsamma och hysa förhoppningen att det skall i viss mån hjälpa till att få intresset för I. W. W. väckt. Och med den otroliga energi som utvecklades av kamraterna där kommer det nog att i framtiden visa resultat.

Rätt så, ingen tid att förlora, kläm till allt vad ni orka, minns att det är många tusen som ha ögonen riktade på er, man väntar något från er.

Först och sist, kom ihåg, "Vi glömma aldrig!

Goda framsteg

(VID ORGANISERANDET AF SKOGSARBETARNA I IDAHO.)

Skogsarbetarna i Idaho börja nu att vakna upp och inse nödvändigheten av att organisera sig för att tillkämpa sig bättre arbetsförhållanden. Samlingslokaler har förhyrts på följande platser: St. Maries, Sandpoint och Bonners Ferry. Agitatörer som gå från camp till camp och hålla 1065—Allarm—17

Alfred tal, äro i verksamhet och frukterna av denna agitation är att nya medlemmar erhållas dagligen på alla platser. Allredan börja kapitalisttidningarna att jämsa sig över den framgång I. W. W. gör. Notiser om I. W. W. förekomma dagligen. Skogsbaronerna börja nu att utrusta sig starkare att möta oss och om möjligt tillintetgöra våra planer. Helt ny-äro organiserade, överintelligenta, klarseende (obs. edert eget påstående), mitt är att ni kunnen ej se bortom skuggan av er egen "intelligenta", slaviska kropp-

Vad säga ni Frascologiens mästare här i Minneapolis, ni som äro organiserade, överintelligenta, klarseende (obs. edert eget påstående), mitt är att ni kunnen ej se bortom skuggan av er egen "intelligenta", slaviska kropp-

berkompanier och kontraktörer som avverka timmer. Potlatch Lumber Co., en gren av Weyrhouser Syndikat och en av de mest slavförtryckande av alla, har uppsatt en vilseledande notis i alla deras campar.

Huvudinnehållet i denna notis är, att I. W. W. har på andra platser varit orsaken till att många slavår, goda och trogna, lämnat sina platser till stor skada för dem själva och mest för kompanierna och sist är en hotelse att alla I. W. W. och sympatisörer skola bli avskedade. För en tid sedan gjorde nämnda kompani en förhöjning i priset på "board" från 90 cents till \$1.00 om dagen, detta tillsammans med ett slavdriverisystem och usla sovplatser föranledde en hel del slavar att för en kort tid lämna deras goda mästare.

Om dessa kompaniherrar tro att de kunna utestänga I. W. W. medlemmar från deras campar med notiser äro de misstagna. Om vi icke få organisera öppet kunna vi ock göra det också hemligt, vi äro ganska starka nu och antalet ökas för varje dag, trots deras hotelser. Avsikten med deras hotelser är att hålla slavarna tillbaka från att organisera sig, men denna deras avsikt kommer att misslyckas, den kan efterföljas endast av slavar av Mr. Block kaliber. Vi därför uppmana alla "Lumberjacks" som har en medvetenhet, och önska avkasta sig det kapitalistiska oket, att göra sin plikt och bli medlemmar i I. W. W.

Charles L. Anderson.

En lyckad sträjk.

Telegrambärarna vid North American Telegraph Co. ha en veckas tid varit ute på sträjk för bättre betalt samt förbättringar av de allmänna förhållandena. De äro alla som bekant endast unga pojkar runt 15—16 års åldern, tagna från skolan och värden i hemmet och tvingade på grund av det rådande systemet att försörja en sjuklig fader eller moder och i många fall även syskon.

Det är den nya generationen, som nu har upptagit kampen, det är den generation som tagit större intryck av och fäst sin uppmärksamhet mera på förtrycket än det vidlyftiga talet om de stora möjligheterna, det är den generation som placerat arbetet för livet efter detta till dess behöri ga ställe, eller rättare, de ha visat i handling att det är för detta livet de leva nu och naturenligt strida för detsamma, och när de komma till en annan värld ta de ock tillfället i akt att ändra det där om det är behövt. "Hell er ni små klasskämpar!" Vi hälsar med glädje eder framkomst.

Vad säga ni Frascologiens mästare här i Minneapolis, ni som äro organiserade, överintelligenta, klarseende (obs. edert eget påstående), mitt är att ni kunnen ej se bortom skuggan av er egen "intelligenta", slaviska kropp-

(Fort. å sid. 4.)

ALLARM

A monthly official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Yearly subscription 50 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2 1/2 cents.

Send all Editorial communications to "Allarm", 1380 Keston St., St. Anthony Park, St. Paul.

All other for "Allarm", P. B. 179 Minneapolis, Minn.

Pre-numerationpris: Helt år 50 cents. Lösnummer 5 cents. Aterförläggare redovisa med 2 1/2 cents.

Tidningen utkommer i början av varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

29

Kamrater!

Ett år har åter gått. Strid och arbete är minnet av detsamma, och som resultat är en betydligt starkare Allarm.

Tack för detsamma kommer till alla de kamrater som legat i och spritt Allarm så gott som de gjort, ty erkänns bör att Allarm fått betydligt starkare förtäste nu än i fjor vid samma tid. Om mera kunnat gjorts är hårt att avgöra, ty Allarm är nu en gång för alla sådan att den ej tjuvar några finkänsliga, borgeliga, kristna arbetare så länge de äro sådana. Ej heller har den några smickrande fraser för "överutvecklade radikaler" och politiskt troende. Handlingens propaganda och maning till organiserad solidarisk kamp mot kapitalet, se där tidningens motto. Att detta icke passar alla arbetare i vår tid ännu, är tydligt, så länge vi finna en massa fega slavar, som hellre bedja gud än att vara sin egen gud, hellre tro på politiken än att omintetgöra detta schackrande, världslöst som det är för arbetarklassen eller hellre sitta i ett och tala om sin visdom och medvetenhet, än att bli med i de kämpandes leder och dra sitt strå till stacken.

Men en sak kan tidningens framgång under det gångna året visa, och det är att den passar handlingens män och kvinnor. Dessa skola nog framdeles slå vakt om och utveckla denna sin viktning. Dessa äro de enda att räkna med då det gäller kamp mot kapitalet, ty intet har vunnits i det gångna, och intet kommer att vinnas i framtiden för arbetarklassen i sin helhet, annat än genom solidarisk kamp.

När nu Allarm har dessa män och kvinnor bakom sig, vilka äro målmedvetna nutidskämpar, då fruktar den ej heller ett nytt års strider och mödor.

Upplagans ökning under det gångna året är prenumeranter: cirka 300%, lösnummer 150%. Om denna summa icke är så hög, så visar den det viktigaste, att prenumerantantalet är betydligt större och därmed det moraliska och finansiella stödet.

Ett nytt år inträder i och med detta numret och samtidigt ett nytt års arbete för Allarms redaktör och expeditör, vilka omvaldes.

Kamrater! Med ert gemensamma stöd såväl vad det litterära som det finansiella beträffar, hoppas vi att få Allarm allt mer och mer utbredd bland skandinaverna här i Amerika.

Allarm blir vad ni gör den till, detta vad beträffar den litterära sidan. Min högsta önskan är, att få den bästa det är möjligt, och ju mera medarbetare desto större möjligheter.

Om vi ej intaga alla manuskriften så är det ingen mening i att sluta upp, utan en eggelse till förnyad ansträngning.

Tack kamrater medarbetare, kommissionärer och övriga för det gångna året.

Låt oss under det kommande enas om och göra mera för vår

En ny International

Det var en tid ej långt avlägsen då man så att säga förgudade ideen Internationalen.

De socialistiska organisationerna arbetade till en början på att helt bekämpa den nationella fienden kapitalismen, men allt eftersom de lärde sig förstå samhällslivets funktion, och kapitalismens utvecklade affärsområde, funno de ut att kapitalismen är internationell och som sådan idkar affärer med alla länder som ha behov av den vara han säljer, och av vilka han kan vinna profit.

Med få ord, allt som gagnar hans individuella och klassiska intressen utför han.

Nationalistiskt prat slog an på de okunnige och samtidigt gagnade hans intressen, därför fick och får man än i dag höra detsamma.

Vid åsynen av den kapitalistiska internationalismen väcktes hos arbetarna tanken på att om det gagnar kapitalet att vara internationalist, så måste det också gagna arbetarna.

De gingo till verket och bildade upp den socialistiska internationalen, och upptogo givetvis från början på sina kongresser inga andra frågor till behandling än dem som gagnade deras individuella och klassiska intresse såsom arbetare.

Det talades så vackert om denna international och det drömdes om dess makt.

Få voro de som anade dennes maktlöshet, grundad som den var på det klassiska intresset. Skulden till denna internationalers förfall kommer tydligt nog på tväns kategorier, senare medlemmar av densamma. Å ena sidan den lättlurade okunnige slaviska arbetaren, som tillät förfärligt, lyckosökande bargaryngel inträda i och senare ta ledningen av densamma. Å andra sidan på detta sällskap — Borgarynglet — ulvarna i färkläder.

De internationella kongresserna började i och med borgarnas inträde i de olika socialistiska partierna, antaga en borgelig prägel och frågor som uppkommo till behandling, behandlades på borgernas sätt, d. v. s. arbetarklassens viktigaste frågor kastades i papperskorgen och tiden användes för att debattera sådana borgerliga frågor som ex försvarsfrågan.

Vi minnas allt för väl hur den viktigaste av alla frågor — Res generalsträjk som svar på borgarnas försök att få ett krig till stånd — blev behandlad.

Borgarna sin vana trogen kallade det ett generalvansinne, detta att stoppa kapitalets blodhund och arbetarna trodde detsamma.

Internationalen blev för en samling idealistiska socialister en gud och representanterna för densamma blevo helighållna, gradvis, beroende på före detta, ex. Greve — Borgmästare — Storfurste — o. s. v.

Den avgudande massan njöt i fulla drag när hälsningar frambars till dem från andra länders lika avgudande slavar. Det har emellertid nu gått samma väg med denna guden, som med alla andra föregående gudar, — han har dött, och det återstår nu endast några få av hans utvalda kvar i livet att sörja honom. Den stora massan har i sin stora dumhet dödat varandra.

Frid över hans minne.

Vi ha sett krigets två-års-dag passera utan det allra minsta tecken till det stora vansinnets förändring.

De massor som lyckats undkomma militarismens blodiga gap, tala på nytt om en ny international.

Frågor ställas fram och ideer dryffas, angående denna interna-

sak, ty den är vår som vill bli fria, och kan aldrig utföras av andra än av oss, som äro förtryckta.

Carl Ahlteen.

tionala karaktär. De intressantaste tankarna om denna international är, att den blir mera våldsam än den förra — d. v. s. den direkta aktionens principer komma att klädas i handling. Det säges ytterst träffande: i stället för världslösa protester komma revolter och sträcker att visa de bredare lagrens tanke, om borgarnas schackdrag.

Soldaten som i två års tid legat nedgrävd i smuts, blod och delar av dödade kamrater, med fingret på gevärets hane, färdigt att skjuta andra s. k. fiender, kommer nog aldrig, att efter han återigen inträtt i sitt förra lönslageri, springa runt med en lista och samla namn för att få till stånd en ljungande-protest. Revolutionen kommer nog att tala mot den förtryckande ett annat språk än kamraternas namn på listor. Dylika tankar cirkulera och erkännas bör att de ej äro så särdeles obefögade.

Människan lär, och på grund av denna naturlighet kan befara att två års mörkdrags haft och har sin betydelse.

Vid sidan om dessa tankar angående internationalens karaktär, framträder farhågor om möjligheten att få en ny international till stånd.

dessa farhågor tala för sig själva och för personens karaktär som framföra dem.

Om man än en gång tänker på en bebladd borgar och arbetar-international, ja då finnes många farhågor, men nutidens organiserade arbetare ha bränt sig mer än tillräckligt av den förra. Vidare kan numera aldrig bli tal om att uppbygga internationalen på idealistiska grunder och uppehållas av drömmande idealister.

Realism är tidens lösen. Vad som gagnar Jaget är jag intresserad för. Vad som gagnar jaget som klassmedveten proletär, gagnar klassens klassmedvetna proletärer. Så blir och förklarar jaget med en nations proletärer (om man kan tala om dylikt).

Internationalen, den verkliga arbetarklassens international behöves ej agiteras fram, ej formuleras i form av en oändlig massa stadgar, ej uppehållas medelst regelbundna kongresser, eller övervakas av därtill hyrda, eller valda representanter.

Där den lilla gruppen på revolutionära grunder ekonomiskt organiserade arbetare finnes, med den revolutionära syn på tingen, där finnes behovet av internationalen, och där finnes internationalen.

Arbetarklassen lyckas nog genom en hel massa felsteg lära sig att tillvarata sina egna intressen själv.

När detta är inlärt förstår varje arbetare allt för väl att där en av klassen är i fara, där är och hela klassens ställning hotad. Det internationella kapitalets förtryck skapar organisationer och revolutionära medlemmar, lika varhållst det räcker ut sin hand att tillägna sig profit, detta faktum talar sitt tydliga språk för en internationell handling när den är av nöden.

När internationalen bröts så började man fråga sig vad var felet, vari bestod bristfälligheten o. s. v.? Alla ha försökt att ge ett svar som naturligtvis drager skyddets slöja över den svarande. Nu frågar man: huru skola vi bilda den nya internationalen?

Det enda fullt tillfredsställande svaret på denna frågan och samtidigt uppmaning till världens arbetareskaror är: Bygg upp starka organisationer på alla arbetsplatser.

Realism är tidens lösen.

Bliv din egen gud och du äger makt att krossa allt, och på detta sätt absolut kontrollera kapitalismen, inom landets egna gränser. Alla länders proletärer ha i mer eller mindre grad den revolutionära industriella organisationen, vilken är till det närmaste lika

Den tionde kongressen av I. W. W.

Från "Allarms" speciella korrespondent.

Chicago, Ill., den 1 dec. 1916.

Efter två veckors intensivt och betydande arbete avslöts i dag "convention". Platsen för densamma var Bush Temple, Clark St. och Chicago Ave.

Vid en hastig överblick av vad som nu slutförts måste erkännas att det är ett stort material som bearbetats och resultatet är alltigenom gott. Jag har varit i tillfälle att närvara vid många kongresser i olika länder och platser, men vill genast säga ifrån att detta var den bästa, både ifråga om allvarlig och djup diskussion av praktiska frågor såväl som i den odelade enighet som var rådande vid viktiga beslutsfattande.

Allt bådär gott för framtiden, ty en organisation som kan låta sig representeras av de verkliga män, som voro församlade här, har framtid för sig.

"Allarms" läsare som äro intresserade kunna genom de engelska I. W. W. tidningarna finna fullkomlig rapport, utrymmet tillåter inte att gå in på det gedigna arbetet i detalj.

Vill endast här framdraga ett par beslut som kunna intressera svenskarna särskilt. Först då i sammanband med "Allarm" kan nämnas, att sedan Executive Board har sett över tidningen den blir förklarad vara ett officiellt organ för I. W. W. och kommer därmed i åtnjutande av stöd såväl moraliskt som materiellt om så skulle behövas, (vilket senare vi ej hoppas) från huvudorganisation.

Kongressen visade ett ovanligt stort intresse för tidningen, och det var med beaktning över detta arbete om gjorts av kamraterna i Minneapolis, som flera talare vilka ej kunna läsa svenska tillstyrkte motionen. Man hade sett tecken på att "Allarm" gjort nytta i fältet. Kongressen beslöt enhälligt att bifalla motionen.

Ett förslag om utsändandet av tre skandinaviska talare för att organisera skandinaverna i I. W. W. antogs också enhälligt, och hänsköts frågan till kamrat Wm.

dan, kanske mest beroende på lika ekonomiskt förtryck.

Den första tiden innan arbetarmassorna hunnit att mangrant samla sig under fanorna, blir det nödvändigt att inom varje nationell huvudorganisation ha en internationell sekr., som ögonblickligen striden mellan de nationella stridande makterna (kapital och arbete) skrider från kapitalets sida över gränsen, genom en appell för de olika ländernas arbetare att gå ut i sympatisk strid. Ej drivna av altruistiska känslor, utan av eget intresse, vilket tydligt säger: är den gruppen av arbetare besegrad nu, är det min tur nästa gång.

De internationella kongresserna äro för dyrbara, tidsödande, samt världslösa för att ånyo återupprepas. Många olägenheter ha de skapat och komma att skapa, en bland dem: möjligheten att inom organisationen bilda upp arbetararistokrater, vilka är ytterst skadliga för organisationen.

Vi ha ej ännu haft en stark nationell industriell stridsorganisation, därför hade vi ej den minsta nytta av den gamla internationalen.

När en sådan blir en verklighet, blir den nationelle kapitalisten maktlös och som följd den internationalen.

Den gamla internationalen blev som förut nämnts en gud för massan, därför blev massan maktlös. Guden var från början vad massan blev.

Jag hoppas vi ha lärt av det föregående. Carl Ahlteen.

D. Haywood att ordna turnéer i samarbete med befintliga skand. brancher och klubbar.

Passa nu på tillfället vid de olika platser var ni önska svenska föredrag, insänd Eder begäran därom antingen till "Allarm" eller till Haywood. På nyåret kommer resplan att utarbetas för västern och mellanvästern, och så många som möjligt böra taga tillfället i akt.

Ang. beskyllningen om att en I. W. W. Union i Toledo, O., skulle ha hyst medlemmar villiga att skjuta Joe Hill, var motion väckt om undersökning av saken. Ett av de närvarande ombuden, representerande nämnda "local", hade själv varit med om denna tillställning. Han uppmanades att avgiva förklaring. Han sade ifrån bestämt på förhand att ingen av dem för en sekund tänkt på att utföra en sådan handling, de visste på förhand att ingen annan än en man som bodde i staten Utah, kunde bli vald till det snygga hantverket. Det hela var anordnat för att vinna "publicity" eller offentlig kännedom om Joe Hills-affären och på detta sätt vinna oppositionen för hans friande. Att man misslyckats erkände han, också att det hela var ett mycket dumt steg.

Nu kommer en grundlig undersökning att ske, och resultatet kommer att meddelas i månadsrapporten, för att sedan av oss användas mot dem som försöka smutska vår rörelse med anledning av denna episod.

Ett annat beslut av vikt var, att inga mera propagandaligor bildas. Detta går dock ut till allmän omröstning, och om det därigenom blir lag, dröjer det ett år innan det träder i kraft.

Dock komma de "ligor" som nu finnas att få existera fortfarande men några nya "charter" utfärdas ej.

Jag vill säga ifrån att det var nog mest med hänsyn till Minneapolis "ligan" som man gjorde detta undantag, man ville ej efter det goda arbete som denna organisation utfört beröva den dess "charter," och även i debatten härom togs Minneapolis som exempel på vad gott en Propaganda League kan utföra.

Organisationsformen för I. W. W. ändrades och utan tvivel äro vi idag i besittning av den mest smidiga och anpassningsbara form som existerat i arbetareklassens historia.

En annan sak som har ett stort psykologiskt värde är, att istället för att inom andra organisationer lagboken växer och blir allt tjockare, jag menar här "Constitutionen," så var I. W. W. kongressen redo att förminska sin en tredjedel genom att efter 10 års erfarenhet taga bort saker som visat sig till ingen nytta eller o praktiska. Constitutionen giver i sitt nya skick ett intryck av soliditet och enkelhet som ej lämnar något övrigt att önska.

Till försvar för våra fängslade kamrater i Duluth, Minn., och i Everett, Wash., avsattes en fond av 5,000 dollars till varje att vid behov anlitas. Även beslöts om dagsavlön (3 doll.) av varje kongressdeltagare, att anslås till Everett-kamraterna och även hörarna bidrog så att summan där insamlad blev: 106 doll. och 75c.

Till de fängslade kamraterna av I. W. W. i Australien anslögs 300 doll.

Som vi se så gjordes en hel del av gott arbete i denna väg också.

En massa protest-möten voro under kongressen anordnade av en särskild kommitté tillsatt för detta ändamål, och Chicagopubliken blev i tillfälle att höra våra bästa agitatorer från skilda delar av landet. På nordsidan anordnades ett välbesökt svenskt möte med Bill Haywood och Woodroff som talade på engelska, Eric Malm och Ragnar Johanson på svenska.

En kongressbål som anordnades av Local 85 br. 2 var alltigenom lyckad och med ett utmärkt program.

Jag kanske blir i tillfälle att i ett följande nummer av "Allarm" beröra en del andra frågor från kongressen, och vill till slut hänvisa till den utmärkta proklamation som av kongressen enhälligt antogs, och som återgives på första sidan.

Den säger nog, om det framtida I. W. W. och är en garanti för vårt arbete.

Kongressen avslöts ej med något vackert lovtal utan enkelt men varmt med sången: "Hold the fort."

Nu alla svenskar, normmän och danskar, tillsammans för att visa att vän s. k. intelligens räcker för ett kraftigt: Fram för I. W. W.!

R—e

lakttagelser

Återigen är ett år tilländalupet på vår levnadsbana, lämnande på historiens blad minnen av fruktansvärda sammandrabbningar mellan arbete och kapital. Klasskampen har under detta år rasat som aldrig tillförr. Blod har flutit i strömmar som en följd av dessa så häftiga sammandrabbningar. Om man nu blickar tillbaka på detta förlutna år och iakttagar alla de frontförändringar som har försiggått ute i stridsviolet, och sedan frågar sig själv: ha vi fattiga slavar vunnit några nämnvärda resultat i och med denna så häftiga kamp? Denna fråga får man naturligtvis besvara med ett beslutsamt ja; ingen strid mellan arbete och kapital går direkt förlorad för oss, emedan vi ingenting ha att förlora, visserligen måste man ju riskera sitt eget liv i många fall, (Se de senaste striderna ute i Everett, Wash., samt Mesaba Range, Minn.) detta veta ju de mål- och klassmedvetna proletärer på förhand att kapitalet är ej någonting att leka med, men ju mera motstånd vi rörer desto ivrigare bli vi i våra strävanden. Detta kan det nu tilländalupna året uppvisa, ty oaktat allt det motstånd vi rönt, ha våra leder blivit allt tätare och tätare. Den ljuva hämmen är det som inspirerar proletären till en beslutsam vilja mot det nuvarande samhället, med alla dess kräftor och oegentligheter. Det är nu den vakne proletären som här kan tagas i beräkning, ty ännu såver det stora flertalet av slaverna en livlös sömn, icke iakttagande de rörelser som försiggå ute i världen, ej heller känna de att järnhälsen klämmer åt allt hårdare för varje dag som går.

Den lilla fågeln i trädens kronor har under årets lopp fritt och oantastad sjungit sina sånger, medan människan som skulle vara skapelsens krona låter sig pikas till ett kvalfullt och onaturligt levnadssätt. Inne i fabriken bliver hon placerad vid årets början och där står hon troget till årets slut, när slavvislän befället då lyder hon utan någon som helst reflektion varför, icke anande att inom henne själv ligger kraft nog att slå ner alla hinder som resa sig i hennes väg mot målet, ett lyckligare samhälle.

Julhögtiden med sina kyrkliga ceremonier och späckande är också över, tusentals böner har uppsänts till den s. k. gode guden om att stanna det blodbad som försiggår på Europas slagfält, men i och med detsamma har den flugit upp en annan, att han skall för all del välsigna krigsmakten till lands och vatten; detta bedjande låter för minn åron lite inkonsekvt, men fåren anse det ju vara rätt och då så — kan väl herden utvärda med att låta de vackra orden passera fritt.

(Forts. å sid. 4.)

I. W. W. och den revolutionära syndikalismen

Teoretiska och praktiska ölikheter och jämförelser.

VI.
Ställningen till patriotism och militarism.

Den revolutionära syndikalismen i Europa har väl knappast något fall uppburit så mycket klander och angrepp ifråga om teorier och taktik, som vad det gäller dess absoluta antipatriotiska och antimilitaristiska ståndpunkt.

Vid framförandet av dessa båda frågor möttes motstånd från alla håll, lika mycket om det var ifråga de blekröda socialdemokraterna eller hela skalan utefter till de mest stockkonservativa schuvinisterna.

Här hade man beröring med en ömtålig punkt, en kamp mot gamla insupna begrepp som genom mansåldrar satt sig i blodet; om fosterlandet såsom det bästa land på jorden o. s. v.

Det enda stöd syndikalisterna hade var anarkisterna, den övriga delen av de sig kallande socialisterna, togo avstånd från denna rent socialistiska princip: "Arbetaren har inget fosterland."

Det torde vara onödigt att påpeka skälen varför en revolutionär klasskamporganisation sådan som den syndikalistiska är en avsvuren fiende till all patriotism.

I intet fall har det visat sig att s. k. fosterlandet varit bättre än något annat land för löneslaven. Hans fosterland är hela världen, är det sagt, och detta är ju ett faktum. Hans försök att gemensamt med sin klass förbättra sina levnadsvillkor mötes alltid med motstånd och våld från "fosterlandets" d. v. s. statens och kapitalisternas sida och han blir dömd fosterlandslös.

Men å andra sidan är de uppförelser man fordrar från arbetarklassen de största. Han skall vara redo att "kläda blodig skorta" när fosterlandet så fordrar utan annat vederlag, än att, om han slipper undan kriget med livet, på nytt sälja sin arbetskraft åt dem för vilkens egodelar han förut stridit, åt sitt lands arbetsgivare.

Syndikalisterna vill inte erkänna det berättigade i detta! Han har en sak gemensam med alla världens arbetare, han här klasskampen. Dess mål är privatkapitalismens avskaffande, och det kan endast vinnas internationellt, sida vid sida med arbetarklassen i sin helhet. Syndikalisterna fordrar absolut konsekvens i detta, och följden blir att han blir en hånad motståndare till all patriotism eller samling kring nationen.

En sak står absolut fast, och det är, att hade denna helgjutna internationella klasskampside omfattats kraftigare av Europas arbetarmassor, så hade det nu pågående kriget i Europa kanske blivit av eller åtminstone betydligt försvårats. Verkligheten har nu visat att den syndikaliska kritiken mot socialdemokratien var berättigad, före kriget ville man alltid framhålla den styrka som låge uti den s. k. socialistiska fredspolitik. Att detta ej var annat än ord påvisades från syndikalistiskt håll, och vi fingo rätt, någon makt bakom ordet fanns ej och därför pågår idag massslagningen av arbetare, utförd av — arbetare.

Stegat är nu nära, över till den antimilitaristiska ståndpunkten. Som en logisk följd av antipatriotism följer antimilitarismen. Men den blir av en mera vital betydelse sedd med klasskampen i bakgrunden. Den har så att säga blivit "ormen vid barmen" i det att militarismen blivit ett av de våldsmedel vilka de modärna kapitaliststaterna använda mot sina respektive lands arbetare.

Speciellt för Allarm av Ragnar Johanson.

När man sedan täpker på att nästa uteslutande arbetarklassens medlemmar fylla regementena så är det ju lätt förklarligt, varför en revolutionär organisation är antimilitaristisk. Men denna antimilitarism icke blott erkännes utav syndikalisterna, utan där bekräftar också en intensiv agitation för densamma. Dels inom de syndikalistiska organisationerna; ty man vet att många av dess medlemmar förr eller senare skall inkallas till tjänstgöring; dels också ibland dem som redan äro anställda där, och som icke förut nåtts av någon propaganda, men som efter slutad tjänstetid återgå till arbetarklassen.

Att en dylik agitation, målmedvetet utförd, kan göra nytta veta vi, kanske ej genom praktiska resultat ännu, men så mycket säkrare genom den kolossala följelse som alla antimilitaristiska agitatorer röner i alla länder utan undantag.

Dessa beriktiga värt påståendet att militarismen är kapitaliets starkaste stöd, och måste brytas så fort som det är oss möjligt. Och det brytes bäst med ett för arbetarna påvisa dess rätta karaktär, dess ändamål och dess natur. På senaste tiden har också här i Förenta Staterna, blåsts upp en militärisk storm som kan komma att ha djupgående följder för arbetarklassens frihetssträvan.

Att I. W. W. blir den organisation som kommer att föra antimilitarismens baner är otvivelaktigt. Dock måste det här påpekas att en mera antipatriotisk rörelse existerar inte. Ännu har jag ej varit i tillfälle att träffa någon medlem av I. W. W. som uttryckt sig i någon mån fosterländsk i vad det gäller detta land. Detta kanske i första hand beror på, att arbetarmassan här äro en blandning av alla nationaliteter och raser, och i andra hand, därför att här, om någonsin, kapitalismen visar sig i sin verkliga karaktär.

Även torde väl saknaden av europeisk militarism med värnplikt o. d. inverka. Detta är ju gott och väl, men att helt och hållet ignorera denna fråga är sangviniskt. Här har gjorts, och kommer säkerligen i framtiden att göras energiska försök att militarisera efter europeiskt mönster, och frågan är om ej en bestämd hållning från I. W. W. sida redan nu skulle vara praktisk, om ej nödvändig.

Det logger dock så mycket livskraft i denna organisation, att den nog, när tiden kommer, skall visa sig situationen vuxen, men att vara på förhand beredd skadad ej.

I. W. W:s antipatriotiska ståndpunkt belyses bäst, därav, att de neka för benämningen internationalister, ty detta är det samma som att erkänna att det existerar något som kallas nation, ur arbetarklassens synpunkt. Vi utbyta epitetet med ordet "interindustrialister", som betyder erkännandet av ett mål sträckt långt över och bortom tiden av alla nationers utplånande. Och som sagt, någon risk för patriotisk skrän inom I. W. W. föreligger ej, denna organisation är nu en gång för alla lagd efter linier som vidga vyer för framtiden, förbi alla nationalistiska synpunkter.

Den närmaste framtiden skall visa om vi även här skall välsignas med ett militarismens helvete, om så är så stå vi redo att göra vår plikt mot vår klass, vi äro redo att störta den mest rysansvärda hydra, avkommen av ett kapitalistiskt system: militarismen!

* Se den på första sidan återgivna "Deklerationen" antagen av I. W. W. konvention.

Dock ej med ord, med handling, och denna handling framförd av det starkaste vapen vi ha i vårt våld, en smidig och anpassningsbar industriell revolutionär organisation. Den organisationens namn är "Industrial Workers of the World." Och vapnet med vilket vi skola vinna är den direkta aktionen.

Vi skola i en följande artikel litet närmare skärskåda denna direkta aktionens olika metoder.

(Forts. i nästa n:r.)

Bulletin från local 400 A. W. O.

Från alla delar av landet kommer insamlade medel till de arresterades försvar.

A. W. O:s expedition har under den gångna månaden d. v. s. nov. upptagit och överlämnat till fonden 1,000 dollars.

När denna strid är över, även under tiden den pågår ha vi att organisera och samla in pengar från kust till kust för att få alla Everett-kamraterna fria.

Alla delegater torde sända upptagna medel till A. W. O:s expedition.

* * *

Obs.: Jim Woodman's kort No. 194,749 var fränstulet honom i Marshall, Minn. Se efter för det samma! Kort No. 72255 är också försvunnet.

* * *

ARBETSNYHETER.

Minnesota.—Rapporter inkomma från Gemmel att nya medlemmar komma in 6 a 7 dagligen. Där är en god plats och stort behov för en delegat i Camp 56 Cusson.

* * *

Gott om arbete finnes i skogen runt Duluth. Avlöning 35 a 40 dollars i månaden. Alla delegater som voro ute på skördefältet skulle om möjligt vara där och afitera samt organisera.

* * *

Idaho.—Där är omkring 10 "Camps" runt Bonners Ferry, många nya medlemmar komma in. Avlöningen är låg, \$2.75 om dagen, 90 cents för board.

Gott org. arbete är gjort runt St. Maries, 80 medlemmar på de sista två veckorna. Skogsbaronerna äro ängsliga och ha uppsatt notiser i camparna mot org. delegater, men det hindrar ej dessa ihärdiga kamrater detta till trots.

* * *

Alla medlemmar av konstruktionsarbetarnas Industrial Union No. 573 bör bedriva ett intensivt arbete för att få en successfull konferens, vilken kommer att avhållas till våren. Tiden är ej bestämd ännu. En intensiv propaganda och god org. är det medel som gör denna till vad som är önskvärd.

500 "coalminers" önskas den 1 jan. i McAlester, Okla. Wister och Hillertson. Union Scale är betalad men arbetarna äro organiserade. Där finnes också arbete vid Prairie Oil and Gas Co. camps DeWitt Dikning kontrakt 50c pr "joint". Arbete 8 mil east av Dalton. Avlöning 2.00 dollars om dagen och "board".

Except dikningsarbetet.

* * *

Newton Building Con. 30c i timman, \$5.50 för board. Maytag Co. styckarbete i fabriken \$30.00 till \$36.00 för två veckor. Cambridge broarbete, cementarbete 3.00 dollars, 10 timmar, Elkhart skola påbörjas snart, \$2.75 om dagen, Grinnell Construction, 30 till 32c i timman. Arbete på College 25c i timman. Rockwell City, avlöning 25c i timman, board \$6.00, blankets \$3.50, \$1.00 "refund" när det återlämnas.

* * *

"The one dollar compulsory asst. stamp kommer ut i början av jan. månad.

* * *

Org. kom. möte beslutade att alla "credentials" från delegater skyldiga resp. sekr. mera än 5.00 dollars skola bli återtagna.

Peter Krapotkin och den revolutionära arbetarrörelsen.

Av Ed. Mattson.

IV.

(Forts. från föreg. n:r.)

Vi organisera oss i ekonomiska kamporganisationer, för att just på arbetsplatsen, var vi äro exploaterade, medelst direkt aktion tillkämpa oss fördelar. Vi vill förena alla länders arbetare till direkt kamp mot kapitalismen, för att erövra produktionsmedlen. Och då vi stå färdiga härmed gripa an och lägga beslag på produktionsförmögenheterna. Med andra ord: expropriationen av de nuvarande produktionsmedlen. Vi vill en fullständig omgestaltning, grundad på allmän solidaritet. Ej på diciplin och auktoritet.

"Skall socialismen få någon framgång, måste idéerna om styrelselöshet, oberoende och individens initiativ predikas tillsammans med det gemensamma ägandet av produktionen."

Satsen "man måste bygga upp samtidigt som man river ned" tillämpa industrialisterna efter största utsträckning. De, som t. ex. påstått att I. W. W. är endast destruktivt visa härigenom sin okunnighet, att de ej känna vår konstruktiva sida. Vi ta på allvar itu med samhällets viktigaste problem — ordnandet av produktion och distribution. Ingen kan bättre i detalj — om man nu får använda ordet "detalj" — framlägga ett bättre ordnat samhällsförhållande än vad industrialisterna göra. De bygga upp samtidigt som de riva ned.

Man kan, genom att studera deras litteratur, tillsluta sig organisationen och följa med deras propaganda bäst undersöka om det är så.

För att den förtryckta klassen i samhället skall få största möjliga klarhet över vad man ämnar erhålla och på vad sätt man ämnar gå tillväga, bedrivs stark uppföring och söker man besjåla denna klass av en entusiasm, som är nödvändig för en revolutions genomförande.

Själen i vår propaganda är: fullständig expropriation. Som Krapotkin säger: "Vi vilja ej som kommunens ledare 1871 skydda någon nationalbank ej heller några handelsetablissemanger eller fabriksägares rättigheter."

"Det finnes perioder i den mänskliga utvecklingen, då en sammanstötning är oundviklig, och må då åtminstone konflikterna icke vara grundade på obestämda önskemål, utan på bestämda fordringar, icke på bisaker, utan på stora idéer, som verkligen kunna inspirera människor, genom den vida synkrets de öppna."

Detta är just vad I. W. W. säger i dag. De ha för länge sedan konstaterat att strider mot kapitalet äro oundvikliga. De äro fullt medvetna om att den forcerande utveckling och omdaning, som pågår, måste framskapa strider mellan kapital och arbete i stort omfång. Deras strider äro icke heller grundade på obestämda fordringar, de vill ekonomisk likställighet, de vill etablera ett industriellt kommunistiskt samhällsskick.

Genom detta kan man kanske förstå varför I. W. W.-isterna eller låt oss för lätthetens skull säga industrialisterna, äro så entusiastiska i sina strider. Som Krapotkin säger: de äro inspireerade av en stor idé och vid synpunkt. Samtidigt som de veta, att någon kungsväg icke finnes att slå in på för att nå idernas mål, som anhängarna av social-

Louis Lavine och George Butts äro i fängelset i Jacksonville, Ore. ankl. för skjutning av en "brakeman". Alla som önska hjälpa dessa få en advokat kunna sända medel till Harry Lloyd, sekr. 92-93 Portland, Ore., 27 N. 1st St.

demokratin, socialistiska partiet m. fl. tror sig ha.

Det är vårt stora aldrig släckande hopp och stridskraft, som skall skapa oss segerrika omstörtningar. Därför finner man aldrig någon förtvivlan inom I. W. W. eller syndikalismen. Även om de kastas i fängelse veta de, att under tiden de sitta inspärade, föres idéerna ändå fram. De äro materialister, som ej tappa bort sig i metafysiska grubbleri. De tro ej att världen regeras av känslöstämningar, de tro ej, i likhet med dessa känslomänniskor — känslomänniskor och sofister finnas sorgligt nog även bland de revolutionära — att människans intellektuella och själsliga liv försiggår enligt några "andliga lagar", utan anstränga de sig att bevisa att all utveckling kan föras tillbaka till fysiska fakta.

Ingen kan komma till dem och söka förklara t. ex. klasskampen såsom en naturlag och inget kan göras åt det, det måste så vara o. s. v. Detta skratta de åt och fortsätta sin kamp, väl vetande att kampen existerar och de vill upphäva denna kamp då de få makt därtill. Enär de hålla sig till existerande fakta, så förklara de ständigt krig mot det existerande klassamhället. Och de skjuta ständigt nya projektiler i de kapitalistiska institutionerna. De äro handlingens män.

"Men de äro inte tänkandets män", skrev en gång en revolutionär kamrat.

Nu har vi sökt bevisa att industrialisterna hålla sig till verkligheterna sådana de framstår i dag. Och att de ej söka dölja sin okunnighet bakom metafysiska symboler. Vi ha också något litet sökt visa att den industriella unionismen (syndikalismen) — även om den inte är någon "kungsväg" skall komma att leda till seger för proletariatet. (Vi skola behandla detta mera sedan.) Vi kunna då knappast förstå hur man från revolutionärt håll kan komma med påståendet att de äro "handlingens män", men ej "tänkandets", att för dem rymmes intet utanför "One big union", att de äro "brödfilosof" etc. Inför dylikt nödgas man fråga: varför dölja sin okunnighet om industriell unionism bakom sådana fraser? Vi måste säga: Kommen tillbaka från edra färder uppe bland molnen, ned till konkret fakta. Till alla arbetare, med hel- eller halvbörgerliga tänkesätt och som begäbba oss, kunna vi endast säga: Då ni visat er kunna nedbryta härskande moraluppfattningar och respekten för den privata äganderätten på ett så effektivt sätt som industrialisterna förmått och förmå att göra, då först kan ni placeras på samma moraliska nivå som dem. Ni lär er detta bäst genom att tillsluta er dem och organisationen.

Då vi säga att vi icke böja oss under auktoriteter, så vill vi förklara och försvara denna ståndpunkt så här, att varje steg mot ekonomisk befrielse, varje verklig seger över kapitalet, direkt genom vår ekonomiska organisation, är också en seger över auktoriteten. Vi mena: Då arbetarna själva, utan mellanhänder, utföra sitt befrielsearbete, skapas självtilliten hos dem och på så sätt sättes auktoriteten i skymundan — göres överflödig. Då vi ser en orättvisa göra vi upp för mot detta. Vi kämpar. Kampen är det som ger oss liv och styrka. I vårt liv, vår kamp finna vi vår största njutning. Vi ha blicken stadigt mot målet, och vi ha också tillförlitligt förstått, att det är arbetarna själva, som skola genomföra den ekonomiska revolutionen och expropriationen.

Vad behov hava vi av auktoriteter?

(Forts.)

Om tro och dyrkan.

Av W. E. H.-L.

Varför slå prästerna ned sina ögon inför ateisten? Känner han i luften omkring sig att de båda ej hava samma kyrkor. Hans är den halvtvörfallna kyrkan — fristänkarens den solstrålande och evigt stora och sköna naturen.

Den kristne må smycka sin lycka med målningar, statyer och praktfulla argument, han må bygga den i fulländad arkitektonisk konst; men likväl skall dess skönhet aldrig uppnå gudsförnekarens härliga tempel så rikt på levande konstverk, så rikt oändligt, omväxlande och så skönt. I jämförelsen skämmas prästen över sin och därför slås blicken ned.

Sällan vågar en herrens smörde möta en allvarlig blick. När han någon gång gör det, är det som om han stule sig därtill. Är det inte underligt att samma är förhållandet med Jesus. Kan någon erinra sig en tavla varpå Jesus målats, där han icke alltjämt haft den prästerligt skygga blicken, utom där han som barn ligger vid moderns barm och tanklöst strålar med ett par djupa ärliga barnögon.

Vi äro sedan gammalt vana lägga stor vikt vid en människas ögonspel; ty däri tro vi oss kunna läsa hennes själs djuphet och allt det underbara som kan ligga dolt bakom pannans valv.

Den öppna blicken talar om ett frimodigt och ärligt sätt. Aldrig synes den ärlige, den modige, den genuina mannen med nedslagna ögon. Det gör endast hycklaren, den, som har någon sjuklighet att dölja. Varför blygas prästerna? Är det, att vara en guds vapendragare på jorden, en sjuklig sak? Äro de medvetna om att deras religion är en sanning, som för sekler tillbaka blev en lögn, en religion, som inte längre äger någon bärkraft och konsekventligen inget berättigande, en sak som gör skada i stället för gagn? Ja, tyvärr, det äro de! De hyckla, och därför klämma vi efter dem.

Med vilken överlägsenhet bedömer icke prästerna de gamla hedniska religionerna. Man skulle kunna tro dem stå oändligt framför de gamla österländska trosbekännarna.

Buddhismens intenet med universum, som exempel, är ojämförligt skönare än kristendomens naturhat och livsfientlighet. Och jämför soldyrkaren, den solbrände, starke och den bleke prästen!

Prästerna stänga inne sig i en byggnad med starkt målade fönster; det brusande livet utanför, trädskronornas vindspel, fågelsång och livets stora och skapande glädje rådas de, och solstrålarna få inte strömma fritt och lekande in till dem. Solen och naturen äro utestängda från de hus där de på sina knän frambara sin dyrkan.

Huru mycket skönare var ej soldyrkarens dyrkan! Med lyftade ögon och lyftade händer sträckte han sig upp i djup och innerlig längtan till det stora varma ljuset som omsvepte och värmd hans nakna kropp. Han anade kanske, att utan hans gud historiens alla övriga gudar förgevies skulle få det minsta liv att växa.

Då vi som troende fattat den "evige oföränderlige guden", slår oss upptäckten under läsningen av världshistorien, huru alla gudar uppstått och förfallit i harmoni med folkens intelligensståndpunkt och utveckling. De ha ändrat former och skepnader i mångfaldiga variationer. Endast soldyrkarens gud är alltjämt sig lik. Han ger hedning och civiliserad, dären på hospitalet, prästen utanför kyrkan, rikeman och fattigman, den lärde och den olärde av sitt rika sken, utan att mäta det eller fordra offer och lön. För henne finnes ingen rang- el-

ler klasskillnad. Hon älskar ej och hon hatar ej; hon straffar ej eller hämnas. Hennes hela kropp längtar blott att få värma och sprida ljus. Hon är oemottaglig för pris såväl som för hån. Vi kunna missbruka hennes namn i tid och otid; vi kunna knyta händerna och förbanna henne, med sista kraften av våra lungor och hon straffar ej, utan lyser lika kärleksfullt över oss.

Hon väver gröna gräsmattor och pryder dem med vackra blomster varhelst vårt öga ser, varhelst vår grova skodon trampar. O sol! hur stor du är. O, jag älskar att se dig jämt! Hur sprider du ej ditt sken även över den kristne gudens ansikte, så söndervridet av egenkärlek, avundsjuka och hämndbegär, så blekt inför din röda prakt. Jag ser detta gudsansikte vändas mot dig och jag hör de tunna läpparna stamma, hör dem väsa fram sin stora lögn: "Jag har skapat dig", och det går en rysning genom kroppen. Men högt i skyarna över honom går du, lika stolt och oberörd och kastar måttlösa knippen av ditt gula ljus — även över honom!

Han haver skapat dig! Han! Du var för outgrundlig för mänskobarnen, de missförstod dina gärningar och fruktade dig. Av fruktan varf alla gudar gjorda. Även du, sol, var en gång guld, och skulle något dyrkas, vem vore högre än du!

Det finnes ingen dunkel skräckinlagande mystik omkring solen, utan den är påtaglig och synlig för alla. Hon är vår största ledare och vi måste följa med, utan att knorra varhelst hon går. När en gång i oändlig framtid hon går till sitt förfall, gå vi med, solida riskt delande hennes öde.

Vår tid är icke till för dyrkan, den är till för verksamhet, att skapa det stora och nyttiga. Den man, vilken åttundar dyrkan är svag och sjuklig. De största handlingarna begås utan tanke på ära. Det är arbetet, handlingen i sig själv som fasionerar.

Naturens upphov är svärför stäligt, men ännu svårare vore det att fatta en skapare av universum, så fal i sina begär, att han pockade på dyrkan av de små människorna. Vi ha större ting att förrätta än ändamålslös dyrkan och tillbedjan.

Den gud de kristne frukta är ett stort oändligt vidunder, han är en människa med människans alla egenskaper utsträckt till ändlöshet. Icke allenast de goda sidorna ha tagits med, utan även de s. k. onda.

Likt en kropp förmultnande i en grav, så faller den ena delen efter den andra av deras gud tills snart ej mera återstår. Religionen är stadd i upplösning, sannligen ej en dag förtidigt, och det säkraste prov därpå är det ständiga stiftandet av nya samfund. Upplösningen är det nödvändiga och rätta steget och det steget måste tagas ända tills det återstår blott individen med individuella mål och syften. Denna hopgyttring av många till en s. k. tro, kräver människans vackraste södrag. Han vågar ej tänka utan att fråga sig själv om det på något sätt står i strid med den gällande uppfattningen; inte heller att skriva utan att vara ängslig över huruvida det kommer att godkännas av övriga troslöser.

Kyrkan är individens farligaste fiende, där en är tänkare för församlingen, "medlare mellan gud och människor", där det stickas och tas emot, svaljes utan gallring och val. Det är god ton att vara medlem av en kyrka, liksom det är god ton att infinna sig regelbundet i kyrkan varje söndag. Men är det inte snarare ett tecken på dålig ton, på dekadans och föräldring? Våra förfäder gingo till kyrkan och därför vilja de att vi skola göra det, för att uppehålla en gammal tradition. Är det nu så säkert att förfäderna gjorde det som var rätt? De buro sin övertygelse med sig, det är sant, medan nutidens kyrkogångare

Proletariatet och Julen.

Julen er nu över och proletariatet kan atter optage kampen för tillvarelsen. Julen synes at bringe fred i slavernes sind og taner de gaar i kirke og hører med andægtighed paa den løgn som der bliver lagt frem for dem. Jeg har søgt forgjæves efter en taler eller noget blad som skulde frembringe sanheden om denne fest som synes at hypnotisere folket alt over den kristne verden. Men radikale blade saavel som religiøse sender sine julehilsninger ud i verden og dermed hjælper til at opholde denne løgn. Jeg skal derfor give en kort historisk skildring af jule og hvorfor den blev inført i den kristne kirke. Julefesten er mange aarhundre ældre end kristendommen. Den have sin oprindelse blandt de sandkoldte hedninger som tilbød solen, derfor navnet jul — fra huce et hjul — den kaldtes ogsaa solesfest, efter som dagene blev kortere var de banger for at solen ikke skulde komme tilbage, derfor holdtes der en stor fest som varede omkring 20 dage og de bad til solen at den maatte komme tilbage og give lys og varme paa jorden: disse hedninger förstod ihvert fald at uden solens stråler kunde intet leve her paa jorden. Men hvad har dette med os at bestille? Jo det er just her hvor den kristne løgn kommer in, efter kristendommens indførelse var det nødvendigt at have en dag for verdens frelsers fødselsdag. Men kirkens lærere hvidste ikke hvad viddag i aaret han var født. Hvi de vidste ikke engang hvad aar han var født, og det var umuligt at finde ud fra de sankoldte hellige skrifter for det er bare to pladser i Bibelen hvor det gives en bestemt tid og disse to modsiger hvarandre. I Matthæa Evangelium 2: 1 siges det at han var født da Herod den Store var konge of Judea. Men i Lukas Evangelium 2: 2 staar det at han var født medens Quirinius var lands-høvding of Syrien. Men historien beviser at Herod den Store døde i aaret 4 B. C. og Quirinius blev ikke landshøvding af Syrien förend 10 aar senere (efter den nye tidsregning Gregorian kalender ibrug fra 1582.) Men de kristne lærere var ikke raadløse, de have ju stjålet alle deres falske læresætninger fra andre og ældre religioner saa det var ingenting i veien for dem at stjele denne solfest fra disse søltbedere og indstifte den som en fest i minde om Jesu fødsel. Det første bevis for eller rettere sagt den første nævnelse om denne fest i den kristne kirke findes i et latinsk skrift som var skrevet i A. D. 354. Men den 25 dec. blev ikke indfört saa som Jesu fødseldag förend omkring A. D. 440.

En skik som gaar med jule er juletraet, vi møder det først i Tyskland i det 17 aarhundred, i 1800 har det blevet infört til Danmark og omkring 1850 blev brugen af juletræ almindelig i de norrske byer, og det har senere blevet almindelig i England og Frankrige og andre kristne land. Som vi alla ved /det har alltds været kirkens maad at vende slavernes blick mod himmelen medens de magthavende stjel jorden med alle dens frugter. Men nu da vi slaver har begyndt at organisere for at vinde jorden tilbage, er det nødvendigt for os at forklare til den store masse som endnu sover i løgnens og kirkens favn det bedrageri som bringes i religionens navn for at holde dem fast i denne dybe søvn.

Kammerater lad os ikke længe samle vore skatte i himmelen, men lad os forene os for at samle dem henede hvor de kan blive til nogen nytte. E. Opsahl.

bära indifferentens och i många fall rent äkta tvivel. Vi böra känna förfädernas felsteg och undvika anamma dem. Att felsteg begingos kan ej betvivlas och det är just dem vi tjuraktigast kvarhålla.

Lakttagelser.

(Forts. från sid 2)

Det nya året är inne med en ännu skarpare maning till strid. Låt det nya årets resultat visa att det är endast medelst direkt aktion vi kunna ernå något för oss själva.

Kamrater! Kom ihåg alla de kämpar som under de förlutna året gått förlorade för vår ädla sak, låt oss även komma ihåg alla våra kamrater som nu sitta innanför galleret därför att de stått solidariska till sin klass, låt oss visa att vi ha styrka i våra händer att öppna fängelsepöportarna om vi bara använda oss av de rätta vapnen, nämligen solidarisk ekonomisk aktion.

Låt oss också sprida ut våra idéer till den ännu såvande massan, som ännu ej har nåtts av den revolutionära rörelsen, med ett ord sagt, låt i detta år som vi nu gå till mötes upplysningens fackla flamma upp till en stor eld som griper omkring, kastande alla fördomar och lögnur vägen och låt oss sanningens kämpar fritt och obehindrat tåga fram mot det mål som hägrar för dem i fjärran. V. H.

Den gamle av dagar.

Så talade den gamle av dagar och sade: I ären unga och önsken höra sagor förtäljas om edra förfäders liv och seder, så hören så en saga! Det var under det stora hemiska kriget i Europa. Jag var då i de nordvästra delarna av Amerika. Strax före krigets början voro trottoarer fyllda av slavar som vandrade i en evig kretsgång och sökte herrar att sälja sig åt, sälja sin arbetskraft, kropp och själ, bitida och sent, män, kvinnor och barn utan hus och hem. Men herrar slavdrivare och de som makten hade behövt dem icke, därför att slaverna hopat stora lager av förnödenheter och lyxartiklar åt sina herrar, medan de själva gingo hungriga och nästan nakna. Det var endast en del av de största och starkaste som finga tjänst hos herrarna, att med klubbor köra de hemlösa och brodlösa slaverna ifrån trottoarer och städer, och fängsla och inbura sådana som vågade knorra emot eländet och samhället.

"Dessa voro edra förfäder." I de dagarna sammandrogo svek och list sina nät och unga sinnen propades mer än fordömdags fulla av dogmer, i rena sinnen ingötos avgrundsgifter och våldets makt förtryckte ständigt de okunniga och svaga. Ibland tusen och tusen jag kom i beröring med, så fann jag endast några få upplysta, tänkande personer. De maktägande voro hycklande, himlande hyenor, som alltd bedraga den okunniga massan, som voro slöa, krypande, otrevliga individer, icke mäktiga en ädel handling. De lydde sina herrar parasieters minsta vink, slavade hårt medan dess bekvämlighet och lyx medan de själva levde i det största armod. Det hände ibland att någon eller några mera kloka slavar eggade ett gäng av sina trasiga, smutsiga medslavar att begära mera för sin egen del av sina produkter, men då voro alltd andra redo på sina herrars befallning nedgöra de revolterande, och ledarna i dessa rvolter blevo avlivade under stela högtidliga ceremonier av de maktägande.

Fegheten bar svård emot dumheten och slaktade klokheten, under bönen och klockringning firade svek och list triumfer. Okunnigheten böjde sitt huvud i ödmjuk undergivenhet. "Edra fäder äro de". De maktägande darrade på sina troner för den kunskap som spred sig allt mer och mer hos hankönet, mest bland den vita rasen, för att förhindra detta och för att om möjligt för alltd stadfästa fullständig ekonomisk och andligt slaveri, börjades den stora slaktingen i Europa, och värvades

stora arméer av friska starka män, bara friska starka män, kvinnor, barn, krympingar och idioter sattes att sköta industrierna. Sådana som icke hade förutsättning att alstra ett friskt och tänkande släkte, men bara slavsjälar. Nu blev talfrihet och tryckfrihet ett minne blott, endast den sortens litteratur som föll i herrarnas smak fick cirkulera.

I en del stater tvingades män in i armén genom allmän lag och i andra genom svält och genom ofantligt fräck gudomlig list* luraades och tvingades dessa människor att mörda varandra, icke i hundra eller tusental men i miljoner.

En lägre grad av parasiter som vi kalla kvinnor förhjälpde mäktiga parasiter under tiden till flera automobiler och mera lyx, så entusiastiska voro de i sitt arbete, så de uppförde sin egen bekvämlighet och sögo sina egna offer ännu mer, de gjorde icke detta medvetet men lurades genom en gudligt listig institution som kallades Röda korset.

"Dessa voro edra gudsdyrkande, knäböjande förfäder." Sålunda talade den gamle av dagar, och de unga voro stumma av föräran och blýgsel för sin ätt.

Victorius.

De kristnas strid på jorden.

Att "Herrens" utvalde strida sins emellan hör naturligtvis ej till sällsyntheterna, men man måste givetvis uppge ett långt tillfredsställande skrätt åt deras dumma strider här på denna sköna planeten jorden.

Protestantiska Episcopal kyrksamfundet håller just nu i dessa dagar, få gå i trasor, på grund av fordringar som framställt av negrer, medlemmar av samma samfund, att få deltaga i och om möjligt välja biskop av deras ras. Som sagt, hela sällskapet är nu i bitter strid.

Inte kan väl av de vita gudsbarnen begäras att de svarta dito skola ha samma rätt. Tänk om de i sin drömda himmel skulle hamna mitt i ett sällskap av negrer, hur skulle den himmelska harmonien då uppehållas?

Det är glädjande att se dem strida, ty striden dem emellan förmår att öppna ögonen på en hel del andra, som ej ännu lyckats se igenom den slöja som omhöljer den kristna humbugen.

Carl Ahlteen.

En lyckad sträjk

(Forts. från 1sta sid.)

hydda. Vad sägen i som skrek om att arbetaren måste känna till varje filosofi, varje vetenskapsgren, varje uttryck av Marx m. m., m. m., innan han inträder på arenan och strider mot draken kapitalismen.

Fick ni ej ett slag i ert visa ansikte när ni sågo att de höjde lönen från 3 a 4 dollars i veckan till 30 dollars i månaden garanterad lön, samt 2 sents per sty. för upptagna och del. telegram, borttagandet av ersättning för använd uniform, samt erhållandet av en vattenätt rengnappa.

Här var ej bland dessa små kämpar tal om olika kristendoms- eller moralbegrepp, ej diskussion om olika grader av vetande, ej heller hade man valt Marx eller socialdemokratiens mål och såg på i skymundan, nej här var en fråga på tapeten endast: Huru att få mera betalt och som följd bättre möjligheter att leva. Ni vill väl ej håller trots ert stora vetande förneka det faktumet, att resultatet av deras solidariska strid ger dem större möjligheter att skaffa sig allt vad livet fodrar och kunna således allt efter deras naturliga behov bättre tillfredsställas, nya sådana bättre och äldre uppsättlass och genomdrivas. Ett garanti för ett högre mål än ni någonsin drömt om uppgöres i framtiden.

Lären av detsamma ni som ej ännu ären för ortodoxa.

Carl Ahlteen.

Kristen list är tusen gånger värre än djävulen.

Stor julfäst

Lördagen den 30 December kl. 8 e. m. avhåller Skandinaviska propagandaklubben av I. W. W. en stor julfäst, med föredrag, sång, musik och dans.

A CAMDEN AUDITORIUM,

616 41 Ave. No.

De som önska sig en glad afton under jule böra taga detta tillfälle i akt.

INTRÅDE 25 CENTS

KAFFE SERVERAS

Dansmusik av Jacobsons orkester.

Önskas

En kvinna med kännedom om klasskampen samt fullt insatt i SVENSKA och ENGELSKA språken.

Den sökande bör vara duglig att uppträda som agitator för HOTELL, RESTAURANT och TJANSTEFICKKORNS INDUSTRIAL ORGANIZATION NO. 115 av DULUTH, MINN.

Ansökan bör vara inne till den 15 an. 1917.

Löneanspråk bör medfölja ansökan.

Adr.: H. R. & D. Union No. 115, 530 W. 1st St., Duluth, Minn.

"Makt är rätt."

Idealisten fasar inför ovanstående och reagerar naturligtvis på det häftigaste, en sak som inte inyerkar på föreliggande fakta. Med historien som bakgrund förlädas vi säga att Rätt endast är ett metafysiskt begrepp. Ty ända sedan människosläktets barndom, sedan den urgrå forntid då det ännu levde kvar i gens- och stamindelning, sedan långt före statens uppkomst, har denna term om att makt är rätt praktiskt karaktäriserat människosläktet. Då den ena gensen bekrigade och till sist man nedgjorde den andra, fanns det aldrig någon som kunde förebrå den segrande för orättvisa. Makt är högsta Rätt.

Då i dag den ena staten för krig med den andra, är det likaledes makten som har hand om avgörandet och inte någon moralisk hänsyn. Vår känsla, vår moral, förbjuder oss i dag att hylla det som är orätt att den italienska staten på 1600-talet avrättade Giordano Bruno. Men då var det rätt. Och först nu har vetenskapen kommit till en viss makt, som förskaffat rättvisa åt Brunos idéer.

Med våld och genom våld tvingades katolikerna att erkänna protestantismen. O. s. v. tiderna igenom.

"Det är bättre att ha en hand full med makt än en korg full med rätt", säger Max Stirner. Och det är tydligt.

Hur kan staten ha rätt, att i strid med sin egen kristendoms budord, mörda en massa människor? Naturligtvis därför att den har makt medan arbetarna använder sin lilla förmenta rätt i nöden och undrar om inte staten ändå skall respektera densamma.

Staten mördar människor under maktens insegel och rättvisans sanktion; staten har av människorna gjorts till ett ting, som svävar i luften, till en oansvarig institution för maktens och rättens utövande.

När den italienska staten på tolv år slaktat ned över sexhundra sträjkande arbetare, så är det rätt. När svenska statsmaktens tentakler grep tre av "fredskon-gressens" talesmän och dömdem till långa straffarbetsstraff, så var det likaledes en akt av högsta gudomliga rättvisa; hade arbetarorganisationerna haft makt att förhindra den ståtliga rättvisans "skyldig" att uttalas, så hade det också varit rätt, naturligtvis!

Historiens omötliga dom har alltd träffat frihetsrörelser, som misslyckats. Skulle den franska revolutionen misslyckats, hade den förintats, kvävt i sin linda och slutat med några höktingar och avrättningar, så skulle den endast ömnämnas som vårt svenska Nils Dacke-uppror, med avsky och vämjelse.

Om inte socialisterna, som representera tidens mäktigaste rörelse, förstå att tillskansa sig makt för att göra rättvisa åt sina krav, så kommer socialismen likaledes att drabbas av eftervärldens dom som en lära utan grund, emedan den ej kunnat praktiskt omsättas i livet.

Tri-State Center 4147
SEVEN CORNERS FURNITURE STORE

(Wm. P. Carlson, Prop.)

FURNITURE, CARPETS, STOVES
Complete House Furnishing
1412-1416 Washington Ave. S.
Minneapolis, Minn.

Arbetarna, socialisterna, måste lära sig att de behöva makt, verklig makt, ekonomisk och organisatorisk makt; ej sådan makt som endast sträcker sig från röstmajoriteten till taburetten, utan den makt som ekonomisk och praktiskt dirigerar samhället självt.

Arbetarna måste skaffa sig frihet och rättvisa genom att ta makten. Klasskampen är en strid om makten, en intressekampanj; den starkaste tar makten — ve den slagne!

Fortidens slavar togo alltd makten från sina herrar för nöjet att få göra dem till slavar och herrarnas hustrur och frillor till sina; vi socialister föra ej kamp för nöjet att få förtrycka andra, utan för att nå till ett samfundsförhållande där frihet och lycka kan ges till alla människor.

Men revolutionsmännen behöva makt för att bryta ned den oerhörda "rättsmakt" reaktionens herrar ha i händerna.

Ragnar Caspersson.

FRÅN EXP.

Boken En stad i eld och blod är slutsäld.

Några få exemp. finnes kvar av Brännvinstörst.

Böckerna:

Peter Kropatkin och Micael Bakunin finnas ännu ett antal av, ävenså sångböcker. Skynda att rekvrirera!

KOMMISSIONÄRER

som ej ännu uppgjort sina mellanhavanden med "Allarm", torde skyndsammast göra detsamma, detta är ett gott sätt att skydda sig själva och tidningen.

Exp.

Just som tidningen går i press meddelas att Sam Smith, Charles Tresca och Joe Smith äro på fri fot utan bonds. Vidare därom i nästa nummer.

BREVLADA.

Kamr. G. W. Lundbergs artikelserie: Några minnen ur arbetarklassens historia, måste tråkigt nog stå över till nästa nummer på grund av en hel del nödvändiga och intressanta nyheter från "Convention."

Av samma orsak måste en del andra bidrag stå över till nästa nummer. Alla kamr., som ej finna sina bidrag inne eller ha andra meddelanden förstå att detta är orsaken.

TILLIES LUNCH ALL HOME COOKING

N. W. Phone Nicollet 3473

216 So. 4th St.

For Ladies and Gentlemen

Minneapolis, Minn.

C. MACKEPANG BOOKS & STATIONARY

Skandinaviska Böcker och

Tidningar

229 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

(Seven Corners Post Office)